

TŘETÍ NA ŘADĚ

ALLISON BRENNANOVÁ

Devět dní. Tři oběti. Jeden vrah.

metafora

Nález těla mladé ženy spouští
v městečku Liberty Lake vlnu chaosu
a paranoi. Způsob zabití odpovídá
tzv. Trojkovému vrahovi, který za sebou
nechává vždy tři oběti v rozestupu tří
dnů – a tohle je začátek nového cyklu.
K případu je přidělen nově vzniklý útvar
pro vyšetřování zločinů v odlehlých
oblastech. Hon na zabijáka začíná.
A hodiny tikají.

„Tak děsivé, že se budete bát zhasnout.“

– Catherine Coulterová,
autorka knih *Bludiště* a *Terč*

„Thrillerová jízda, která vás udrží napjaté
a nebudete ji moct dát z ruky.“

– Marcia Clark, autorka knih
Snap of Judgement a *Blood Defense*

Allison Brennanová

TŘETÍ NA ŘADĚ

Přeložila Lucie Gurrick

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

THE THIRD TO DIE © 2020 by Allison Brennan

This edition is published by arrangement with Harlequin Books S. A.

Translation © Lucie Gurrick, 2020

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020

All rights reserved including the right of reproduction in whole, or in part in any form.

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa i události jsou dílem autorčiny obrazotvornosti nebo jsou použity v rámci fiktivního vyprávění. Jakákoliv případná podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými, událostmi či místy děje je zcela náhodná.

ISBN 978-80-7625-458-9 (ePub)

ISBN 978-80-7625-457-2 (pdf)

ISBN 978-80-7625-058-1 (print)

*Tato kniha byla napsána pro
Dana Conawaye, mimořádného agenta,
který si ji zamiloval od samého počátku.
Do třetice všeho dobrého.*

1

*Středa, 3. března
Liberty Lake, Washington
00:09*

Byl potřísněný teplou krví.

Paže až po lokty promočené. Skvrny všude na oblečení. Nůž – to ostří, díky němuž byla nastolena spravedlnost – držel podél těla v ruce chráněné rukavicí.

Cítil se dobře. Hodně dobře.

Už byl skoro hotový.

Vrah zíral do černého prostoru před sebou, uvnitř něj se rozlilo ticho a tma, stejné jako tato noc. Voda jemně poplácávala břehy jezera. Slabounké šuš, šuš, šuš, jak se vlnky valily nahoru a dolů na břeh, poháněné jemným větrem.

Vdechl studený vzduch; vydechl teplou páru.

Klidný. Soustředěný.

Ve chvíli, kdy zvuky a chlad pronikly jeho podvědomím, zahájil akci. Bylo by hloupé zdržovat se tady, přestože je hluboká noc.

Opatrně položil nůž na velký kámen, pak se svlékl. Bunda. Svetr. Tričko. Nacpal všechno do pytle. Sundal si boty. Ponožky. Kalhoty. Trenýrky. Šup s tím do pytle. Neměl teď na sobě nic než rukavice. Pytel zauzloval, potom popadl nůž a několikrát ho propíchl. Na tak hubeného člověka hodil nůž daleko do vody s nečekanou silou. Neviděl, kam až dopadl; žblunknutí skoro ani neslyšel.

Pytel s věcmi potopil. Držel ho pod ledovou vodou, dokud celý nenasákl. Pak ho vytáhl a roztočil se jako při hodu diskem. Pytel vyletěl a s hlasitým cáknutím se ponořil.

Jestli to policajti najdou, o čemž silně pochyboval, voda zničí všechny důkazy. Všechno to oblečení, i boty a spodní prádlo, koupil v obchodáku už dávno předtím. V jiném městě. Měl je na sobě jen jedinkrát. Dnes večer.

Přestože nechtěl, aby se jeho DNA ocitla v evidenci, nijak ho neděsilo, kdyby ji policajti objevili. Nevěděli by, komu patří. Jeho DNA nikde v systému není. Předtím už mnohokrát zabíjel, ale dosud ho se žádnou z těch vražd nikdo nespojoval. Byl hrozně chytrý – mnohem víc než poldové a stoprocentně chytřejší než oběti, které si tak pečlivě vybíral.

I tak bude raději opatrný. Důsledný. Raději nesmí s ničím počítat. Jak to říkal jeho táta?

Jen aby ses nepřepočítal.

Zamračil se. Kvůli tátovi tohle přece nedělá, i když by to pro něj bylo velké zadostiučinění. Dělal to *pro sebe*. Pro *své* zadostiučinění. Byl jen *krůček* od dokončení složitého plánu, který zosnoval už před lety. Nemohl se dočkat. Už za šest dnů, 9. března, bude pomsta dokonána.

Nejhoršího z provinilých si nechával na konec.

I tak doufal, že by měl táta radost. Postaral se přece o všechno, na co byl on příliš velký slaboch. Napravil všechny ty křivdy, které prožili. Copak táta tolikrát nemluvil o tom, že by ti lidé měli trpět? Copak nemluvil o tom, že jsou to hlupáci?

„Tenhle systém je na hovno! Jsme sami proti všem, synu. Oni si myslí, že vědí všechno. Jako by měli na všechno odpověď. Chtějí mi sebrat to, co mám, a nechat mě ve sračkách na ulici.“

Přesto si to všechno nechal líbit a nic s tím neudělal. *Nic!* Slaboch. Směšný, krutý slaboch.

Zhluboka dýchej. Soustřed' se. Všechno má svůj čas.

Všechno má svůj čas.

Vrah vyndal z batohu další pytlík. Stáhl si rukavice, vložil je do sáčku spolu s kamenem velkým jako pěst, zavázal na uzel a odhodil do jezera.

Byl stále nahý. Třásl se zimou, ale ještě nebyl hotov.

Rychle.

Vešel do vody, která byla snad ledovější než led. Udělal několik kroků, chodidla se mu bořila do drsného dna. Když byl ve vodě po kolena, potopil se celý. Hrudí se poškrábal o dno, ale byl tak zmrzlý, že bolest skoro nevnímal. Vynořil se s hlasitým výkřikem. Nemohl dýchat; nemohl myslet. Srdce mu bušilo o hrudní koš, bolavé z té ledové vody.

Ale byl naživu. *Kurva naživu.*

Potopil se ještě jednou. Dlaněmi si drhnul paže a obličej, aby mu někde nezůstala nějaká krev. Až se dostane domů, dá si horkou sprchu. Umyje se mýdlem a vydrbe ručníkem, aby se zbavil všeho, co se nesmylo v jezeře. V tuhle chvíli toho víc udělat nemohl.

Dvacet vteřin v té ledové vodě bylo skoro k nevydržení. Vyletěl nad hladinu, kašlal a třásl se tak moc, že skoro ani nedokázal přemýšlet. Naštěstí měl všechno předem naplánované, takže přešel na autopilota.

Z batohu vytáhl ručník a osušil se, jak nejlépe to šlo. Natáhl na sebe tepláky, mikinu a boty. Navlékl si nové rukavice. Na čtyřkolce byly možná nějaké stopy krve, ale nebyla to jeho krev, takže se nestresoval.

Ještě se na chvilku zadíval na temné, tiché jezero. Potom věnoval poslední letmý pohled tělu, které před ním leželo obličejem vzhůru. Necítil vůbec nic, protože ona nic neznamenal. Nebyla důležitá. Prostě jen malý pěšák v mnohem větší hře. Pěšák, kterého mohl bez zaváhání obětovat.

Pomyslel si, že by ho za tohle otec asi opravdu pochválil. Ale vlastně asi ne. Jen by kritizoval synovy poči-

ny. Brblal by, že to měl provést tak nebo tak, a pak by si otevřel další láhev chlastu.

Doufal, že táta hnije v pekle.

Naskočil na čtyřkolku a odjel do tmy.

2

Liberty Lake

7:30

Policejní detektiv Kara Quinnová byla technicky vzato na dovolené. Administrativní volno. Nepřijela do Liberty Lake z vlastní vůle. Neztropila kvůli tomuhle nucenému volnu šéfovi scénu jedině proto, že tak jako tak bylo načase navštívit babičku. Emily Dorseyová byla přes Vánoce nemocná a nemohla za Karou přijet do Santa Monicy jako každý rok od té doby, co se odstěhovala z Liberty Lake do Kalifornie. Takže tahle nařízená dovolená – administrativní volno – byla vlastně i dobrou záminkou pro cestu do Washingtonu.

Karu nikdo nedonutí vysedávat u televize a vylézat z postele až kolem oběda.

Neuměla relaxovat. Pořád se musela něčím zabývat. Čímkoliv.

Ledový ranní vzduch ji pátil v plicích, když absolvovala osmimílovou trasu kolem jezera Liberty. Dala si to už jednou, hned první den po příjezdu do Spokane. Druhý den se vypotila ve fitku a dneska zase pokoří těch osm mil. Vlastně byla venku mnohem spokojenější než uvnitř, bez ohledu na počasí.

Únorová vánice před pár týdny přinesla půl metru sněhu, ze kterého teď byla břečka. Jaro sice ještě nedorazilo, ale Kara si s radostí vychutnávala tyhle teplejší dny – jestli

se tedy tomuhle dá říkat teplo. Vlastně ji docela překvapilo, že jí tohle počasí zas až tak moc nevadí. Po dvanácti letech v L.A. čekala, že jí tu bude mnohem hůř. Samozřejmě že cokoliv je lepší než deset stupňů pod nulou jako tehdy v lednu, když odsud nadobro odjížděla, s maturitou v kapse a nadějí, že z ní bude dobrý polda.

Osm mil bylo pro Karu tak akorát. Byla sice zvyklá na kratší pětímílovky, ale ráda si občas pořádně dala do těla. Kdyby samu sebe nehecovala, nikdo jiný by to za ni neudělal, že?

Zastavila u značky čtyř mil, protahovala se a vypila půl láhve vody. Ranní slunce se třpytilo na hladině. Působilo to klidně a očištně. Když sem dorazila, nad jezerem a po celém okolí se povalovala nízká vrstva mlhy, ale jak slabé slunce začalo zahřívat vzduch, mlha se rozptýlila. Kaře to bylo skoro líto. Běhání v tom vlhkém oparu si opravdu užívala. Líbilo se jí, že zbytek světa není vidět. Když byla zabalená v té vlhké peřině, měla pocit, že je úplně sama na celé planetě. Kdysi se s tím svěřila jednomu ze svých dávných známostí a on prohlásil, že by si na té stezce v mlze připadal hrozně osamělý. Tehdy se jen usmála a nic mu nevyvracela. Popravdě řečeno, Kara samotou milovala.

Lidi většinou nestojí za nic.

Mlha se vrátí. Březen na severozápadním pobřeží Pacifiku? Pchá. Než odtud odjede, uvidí ještě hodně mlhy, sněhu a deště – jestli ji tedy šéf skutečně donutí tu zůstat celých čtrnáct dnů. Kara si pomaličku chystala pádné důvody pro svůj návrat, ale zdálo se, že dřív než po týdnu to nebude možné. To znamenalo, že tu musí vydržet ještě tři dny. Konečně se přestane vztekat kvůli téhle dovolené za trest a vymyslí, jak se dostat zpět ke své práci. Možná by se mohla prostě potichu vrátit do L.A. a ujmout se nenápadně nějakého případu. Třeba by si Lex ani nevšiml, že je zase na bojišti. Tak jako tak, určitě její dřívější návrat stejně očekává...

Karo, tohle je povinné předepsané volno, ne dovolená. Unáhli ses. Zabíla jsi podezřelého.

Lexův hlas jí bušil v hlavě. Kéž by ho dokázala nějak umlčet.

Sníh, který se nakupil kolem břehů jezera, už skoro roztál. Zůstal jen na stinných místech, kterých se nedotkly sluneční paprsky. Takhle brzy ráno tu nikdo jiný neběhal. V letních měsících bývá v Liberty Lake díky turistům i dvojnásobné množství lidí, ale teď v březnu? Jenom místní. Žít v téhle díře by mohlo mít i své výhody. Třeba když prostě nemáš na nikoho náladu, nemusíš se s nikým vidět. Kara měla Los Angeles opravdu ráda, ale byly dny, kdy měla všudypřítomných davů plné zuby. Naštěstí v L.A. si nikdo nikoho moc nevyšmáhá, lidé se vlastně víceméně ignorují. Tohle Kaře vyhovovalo. Na střední v Liberty Lake se všichni motali do života druhým, jako by svých starostí neměli sami dost.

Kara nebyla zrovna nejspolečenštější, ale pokud to bylo nezbytné, dokázala se přemocet. Když bylo zapotřebí, dokázala být kýmkoliv. Byla to její práce.

Babička si přála, aby se Kara vrátila do Liberty Lake nadobro. Jestli byl na světě někdo, pro koho by Kara udělala cokoli, byla to Em.

„Vždyť Spokane není daleko. Vím, že tam potřebují detektivy. Ten hodný policajt, co tě tenkrát nezavřel, když jsi zdevastovala auto toho chlápka. To bylo, ještě když jsi byla na střední, pamatuješ? Jeho máma se jmenuje Bridget, myslím. Jo, Bridget Maddoxová. Vždycky se na tebe vyptává. Říkala mi, že její syn o tobě občas mluví.“

Takhle se tady prostě žije. Lidi si bohužel pamatují všechno. Kara tehdy jednomu grázlovi prořezala pneumatiky a poničila kapotu za to, že zdrogoval a znásilnil její kamarádku. Na to, co udělal on, už se tu dávno zapomnělo, protože nebyl důkaz. Nikdo ale nezapomněl na to, co tomu perverzákovi Kara provedla s autem.

Samozřejmě že si Kara pamatovala Briana Maddoxe.

Tenkrát dělal měšťáka v Liberty Lake. Nebýt jeho, provedla by mnohem horší věc než vandalismus. Tehdy jí řekl o tom, co je správné a co ne, o zločinu a trestu, víc než její rodiče. Nechtěl, aby odešla ze střední, ale jakmile si udělala maturitu, měla tu toho už dost. Maddox navrhl, aby zkusila testy na policejní akademii.

„Nechal jsem se přesunout do Spokane. Je tam pro mě víc příležitostí. A určitě by tam potřebovali policajtku, jako jsi ty. Na svůj věk máš úžasné instinkty, Kara. Trénink a výcvik a budeš hvězda.“

Stala se policajtkou díky Maddoxovi. Nevydala se stejnou cestou jako její rodiče, kriminálníci. V pubertě byla tak plná zloby. Zlobila se na všechny, včetně sebe sama. Teď si uvědomovala, že její vztek pramenil z toho, že nad svým životem neměla žádnou kontrolu. Měla pocit, že její život je nějaký vesmírný vtíp. Proč zrovna ona se narodila dvěma nejpitomějším a nejsílenějším lidem, kteří kdy počali.

Po víc než deseti letech života v milionovém městě, kde si tak moc zakládala na své anonymitě, se sem do tohotole sedmitisícového zapadákov nemůže vrátit. Liberty Lake a blízké Spokane stejně nikdy nepovažovala za svůj domov; v dětství vlastně neměla skutečný domov. Až do toho dne, kdy ji sem její matka odložila. To jí bylo patnáct let.

„Jen na pár měsíců, zlatíčko, než se postavíme na nohy.“

Jasně. Už ve chvíli, kdy to matce vypadlo z pusy, Kara věděla, že je to lež. Jako by snad její matka – nebo kdokoliv z těch jejích mizerných milenců, se kterými se po flakovala, když táta zmizel – byla schopná čehokoliv produktivního. Kara o svých rodičích slyšela, jen když něco potřebovali – peníze, místo na přespání, kauci. Zmetci. Oba dva. Pokaždé, když se objevili, dostala se do nějakých sraček. Kara zažívala ve své práci, kterou měla *opravdu* ráda, tolik sraček, že neměla sebemenší chuť zabývat se hnojem někoho jiného.

No ale ať to bylo tak nebo tak, Liberty Lake ve státě Washington bylo Kařiným domovem. Babičku Em milovala, i když byla trochu praštěná. To ona jí dala domov. I tak se Kara chystala vrátit do L.A., hned jak jí to šéf dovolí. Čím déle byla pryč od své práce, tím byla nervóznější a netrpělivější.

Co byla vlastně zač? Policistka v utajení – hrála si na všechny možné lidi, jen sama sebou nebyla. Takhle jí to vyhovovalo. Kým vlastně byla? Nejraději by byla někým jiným a na ty dva, kteří ji stvořili, by s radostí zapoměla.

Dala se zase do běhu, ale nedařilo se jí pořádně rozproudit krev. Všechny ty vzpomínky zjitřené návratem domů byly jako těžká závaží připevněná ke kotníkům. Měla by zaskočit do fitka a zmlátit jednu z těch boxovacích figurín. To jí vždycky zlepšilo náladu.

Uběhlo jen pár minut, když uviděla v blátě hluboké stopy pneumatik, vedoucí směrem k jezeru. Čtyřkolka – v pubertě je milovala. Ale proč by někdo kroužil kolem jezera? Je to tam samý balvan a keř. Jezdit se v tom moc nedá.

Něco svítivého upoutalo její pozornost. Neon? Co když řidič čtyřkolky přecenil své síly a vymlátil se tu?

Než zapojila mozek, ovládly ji policajtské instinkty. Zastavila, rozhlédla se kolem sebe. Nikdo tu nebyl. Stopy čtyřkolky šly zleva od stezky, potom přes ni a dolů směrem k jezeru.

„Haló! Je tam někdo? Stalo se vám něco?“

Její hlas se odrážel ozvěnou, ale jinak bylo úplné ticho.

Šla podél stop pneumatik, ruce připravené vytáhnout zbraň, kdyby to bylo nutné.

No tak dobře, Kara si uvědomovala, že je trochu divná – běhala s pistolí v bederáku. Lepší je být připravená než mrtvá, říkala si. Asi se nic nedělo, ale dole u jezera *něco* bylo. Neonové barvy jsou oblíbené u cyklistů a tu

ristů. Obzvlášť na místech, kde by si vás v sezoně někdo mohl splést se zvěří.

Kromě ševelení lesa nezaslechla od chvíle, kdy si sem přijela zaběhat, žádný zvuk – žádný nákladák, čtyřkolka nebo skútr. Takže tyhle stopy byly minimálně hodinu staré. Bylo evidentní, že jsou čerstvé, v tajícím sněhu stále ostré. Z toho usoudila, že na ně ještě slunce nesvítilo, takže vznikly po včerejším setmění.

Stopy vedly téměř přímo k místu, kde Kara spatřila tu neonovou věc. Myslela si, že je to reflexní vesta, ale když se přiblížila, došlo jí, že je to mnohem menší – svítivé růžový stetoskop. Byl omotaný kolem krku mrtvé ženy v zeleném nemocničním mundúru.

Žena ležela na zádech, oči měla otevřené a skelné. Tělo roztažené na kamenité zemi pár kroků od vodní hladiny. Břicho měla rozřezané a krev z ran se vsákla do vlhké země pod ní. Obličej měla tak bledý, tak mladý, tak neživý, že Karu na chvíli zmrazilo. Zachvěla se. Potom se ovládla a pokusila se soustředit na místo činu. Uvědomila si, že v rukách drží zbraň. Nevzpomínala si, kdy ji vytáhla, ale tohle se poldům stává, když takhle bez varování uvidí mrtvolu – svalová paměť. Je tu oběť, to znamená, že existuje vrah; možná právě někde poblíž.

Potichu zkoumala okolí. Chtěla se ujistit, že vrah tam už není a nesleduje ji. Neslyšela nic než spokojené švitoření ptáků. Nevadilo jim, že tu leží mrtvá žena. Kromě ptáků bylo všechno v naprostém klidu. Dokonce ani nefoukal větřík, nechvěly se listy, nečeřila se vodní hladina. Na zemi po její pravici byla další krev. Naproti těm stopám od čtyřkolky. Jak to, že si tohohle všimla? Jak to, že registrovala takové nenápadné detaily?

Jsou to tvoje instinkty. Jsi policajtkou.

Ale Kara byla víc než jen polda. Byla taky podvodnice. Musela umět správně vyhodnotit lidi kolem sebe, všechny možné situace a jakékoliv prostředí.

Znovu si prohlížela tu zemřelou ženu. Z toho, co

bylo patrné – zranění, krev, žádné modřiny na krku –, usoudila, že zřejmě vykrvácela. Zdravotní sestra, podle oblečení a toho stetoskopu. Na doktorku byla asi příliš mladá.

Příliš mladá na to, aby byla mrtvá.

Kara se vrátila stejnou cestou, jakou přišla k jezeru. Snažila se jít ve svých vlastních šlépějích, aby co nejméně narušila stopy po vrahovi. V okamžiku, kdy měla dostatečně silný signál, zavolala 911.

„Tady je detektiv Kara Quinnová z policejního okrsku Los Angeles. Jsem asi čtvrt míle od značení čtvrté míle na běžecké stezce kolem Liberty Lake. Našla jsem tu tělo ženy. Dospělá, běloška. Zavolejte kriminální oddělení ve Spokane. Byla zavražděna. Není na ni hezký pohled.“

Washington D.C.

16:30

Mathias Costa, zvláštní agent FBI, nenáviděl ty chvíle, kdy musel sedět v kanceláři. Nemohl se dočkat, až bude zase v terénu, ale teď musel dát dohromady úplně nový tým. Byl zaseknutý tady ve Washingtonu na ředitelství už od Nového roku. Nová mobilní vyšetřovací jednotka byla konečně schválena a zafinancována, takže Matt a jeho šéf, zástupce ředitele Tony Greer, mohli začít dělat přijímací pohovory s vhodnými kandidáty a žádat o jejich přesun z jiných oddělení.

MVJ byla dítětem Tonyho Greera, ale Matt pochopil význam existence téhle jednotky velice rychle, když ho Tony pověřil jejím vedením. V mnoha oblastech služeb vymáhajících zákon a pořádek byly nedostatky, buď proto, že laboratorní kapacity byly omezené, nebo chyběli zkušení vyšetřovatelé. Jen několik okrsků FBI pokrývalo stovky tisíc čtverečních mil – některá oddělení měla dokonce zodpovědnost za tři státy.

Kromě Matta tu zatím na plný úvazek pracoval jen Ryder Kim, analytik. Byl to chytrý, rychlý kluk a vypadalo to, že na rozdíl od Matta netrpí fobií z byrokracie. Zaklepal na Mattovy dveře.

„Zástupce ředitele Greer vás chce okamžitě vidět ve své kanceláři, pane.“

„Díky.“

Jediné, co Mattovi na Ryderovi vadilo, byla ta jeho příšerná formálnost. Vytáhl ho sem přímo z Quantica. Sloužil tři roky v armádě hned po střední škole, se státní podporou studoval kriminální právo na SUNY v Albany a pak absolvoval čtrnáctitýdenní kurz pokročilé analytiky na akademii FBI. Byl sakra chytrý. Matt měl náramnou radost z toho, že ho vyfoukl třem jiným zájemcům, kterým se hodily Ryderovy dovednosti.

Matt vyběhl po schodech dvě patra do Tonyho luxusního kanclíku – měl tu výhled dokonce ze *třech* oken. Sekretářka signalizovala, aby šel dovnitř.

„Trojkový vrah zase řadí,“ řekl Tony.

Sériový vrah. Navzdory populárním pořadům ve skutečnosti sériových vrahů moc není. Podle různých výkazů a analýz tak mezi padesáti a dvěma tisíci. Matt se přikláněl spíš k tomu nižšímu odhadu, ale také věděl, že o stovkách vrahů se vůbec neví.

„Ten šílenec, co každé tři roky zabije tři náhodné lidi vždycky s třídním odstupem? Zabil i dva policajty.“

„Jo, to je on. Vždycky začne třetího března.“

„To je dneska. Dostalo se to k nám dost rychle.“

„Začátkem tohotohle roku obdržely všechny pořádkové složky zprávu z analytického oddělení, že to přijde. Věděli jsme, jak bude vypadat místo činu.“ Tony podal Mattovi list papíru. „Od detektiva Andyho Knollse – jediného detektiva v Liberty Lake ve Washingtonu.“

„Nikdy jsem o tom místě ani neslyšel.“

„Městečko se sedmi tisíci obyvateli kousek od Spokane – což je samo o sobě docela malé město. Má to tam pod palcem místní pobočka FBI, která spadá pod vedení v Seattlu.“

„Proč mi tohle všechno vykládáš?“

„Je to tvůj první případ, Matte. Nechal jsem tobě a Ryderovi zarezervovat sedadla v posledním letu do Spokane na dnešní večer. Získáte tři hodiny času, takže byste

měli být schopni dorazit na místo činu a začít zítra brzy ráno. Požádal jsem Rydera, aby vytiskl všechny záznamy ze složek z předchozích vražd, ale moc toho není – staly se ve dvou různých státech, těla byla nalezena v různých stadiích rozkladu. Nechali jsme si tehdy vypracovat pravděpodobný profil toho vraha.“ Tony se odmlčel a Matt tušil, co se chystá říct. „Psala to Catherine.“

Dr. Catherine Jonesová byla bezpochyby nejlepší psycholožka, kterou v tuhle chvíli FBI zaměstnávala. Byla jedním z Mattových nejbližších přátel – tedy aspoň do minulého léta to tak bylo. Matt si neuměl představit, že by s ním na tak komplexním případě, jako byl tenhle Trojkový vrah, pracoval někdo jiný než ona.

„To je skvělá zpráva,“ zajásal Matt.

„Nevrátí se, víš to dobře, Matte.“

„Kvůli tomuhle případu se vrátí.“

„Už osm měsíců je doma.“

„Z toho byla šest měsíců suspendována, což byla pěkná blbost, že?“ Matt si letmým pohledem na zápěstí zkontroloval čas. Bylo deset minut po páté. „Přivedu ji zpět. V kolik mi to letí?“

„V devět čtyřicet. Krátké přistání v Chicagu.“

„Zabalím si a stavím se u ní cestou na Reaganovo. To, že ji smím přijmout do svého týmu, stále platí?“

„Samozřejmě, ale ji ta práce nezajímá. Nechce ji. Mluvil jsem s ní minulý měsíc. Dvakrát. Nedá se s ní hnout.“

„Změní názor.“

Tony pokračoval, jako by Matt vůbec nic neřekl. „Doporučila za sebe někoho jiného. Deana Callahana. Má dost dobré reference – před Quantice pracoval v –“

Matt ho nenechal domluvit. „Chci Catherine.“

Tony rezignovaně rozhodil ruce. „Tak zlom vaz.“

„Vzhledem k tomu, že profil toho vraha vypracovala ona, určitě se bude chtít podílet na vyšetřování. Víš to stejně dobře jako já.“

Tony přikývl. „Přiměješ ji k tomu výčitkami?“

„No, jestli to bude zapotřebí...“ Matt znal Catherine od dob studií na akademii. Postupně se z nich stali opravdu dobří přátelé. Byl jí dokonce na svatbě za svědka a stal se nejlepším kamarádem jejího muže. Matt ji znal snad lépe než ona samu sebe. Věděl, že by jí bylo líto, kdyby tenhle případ propásla. I proto, že vytvořila úplně první profil Trojkového vraha.

„No tak jestli ji někdo vůbec dokáže přesvědčit, určitě to budeš ty – ale buď opravdu opatrný. Prošla si pěkným peklem, nemusím ti to snad připomínat.“

Ne, to opravdu nebylo zapotřebí. Matt se chystal k odchodu, ve dveřích se ještě otočil a zeptal se: „Jestli tenhle chlápek zabíjí každé tři roky tři různé lidi, kolik času nám zbývá?“

„Celkem šest dnů.“

„Šest dnů?“

„Vlastně už jen dva a půl do jeho příští akce. Šestého března zaútočí znovu a devátého března potřetí.“

„Takže nemáme ani tři dny na to, abychom ho zastavili.“

„Jo, to by chtělo pořádnou kliku – podle toho, co říká jeho profil, už si svou druhou obět – a zřejmě i tu třetí – pečlivě vyseletoval. Sleduje je, zná jejich zvyky, ví, kde je může sejmout, aniž by si toho kdokoliv všiml. Sedm mrtvých a ani jediný svědek, žádná DNA, žádný podezřelý. Od chvíle, co tam dorazíš, budeš mít méně než osmačtyřicet hodin, než zemře další člověk.“

„Nehodlám se smířit s tím, že přijdeme o někoho dalšího,“ prohlásil Matt. „Řekls, že máme osmačtyřicet hodin a víc informací než při jeho předchozích akcích. Místní policajti už se tím zabývají a teď se přidá můj nový tým.“

Tony pokrčil rameny. „No, přečti si ty složky. Máme spoustu sraček, ale nic podstatného. A to včetně dnešní vraždy. Máme jeho modus operandi a jeho pravděpodobný profil. V tuhle chvíli budeš muset hodně rychle

přijmout další lidi. Kromě Rydera jsi odsouhlasil jen Michaela Harrise z Detroitu – já teď urychlím jeho přesun. A Jim Esteban z Dallasu je taky připravený naskočit k nám na palubu.“

„To je ten polda, který vedl kriminální laboratoř v Dallasu?“ Esteban byl nejen policejní důstojník, ale také vyšetřovatel zločinů – většina jurisdikcí vyžadovala, aby aspoň jeden člověk ve forenzním týmu byl zároveň důstojníkem pořádkových služeb.

Tony přikývl. „Možná v těch forenzních reportech uvidíš něco, co jsme my ostatní přehlédli. Řeknu Ryderovi, aby mu všechno preposlal, ještě než odjedete. Esteban aspoň bude moci začít dřív, než se dostane do Spokane.“

„Tak dobře.“

„A co ti další potenciální kandidáti? Dneska ráno jsem ti položil na stůl několik složek,“ naléhal Tony.

Matt se znovu posadil, došlo mu, že se téhle konverzaci nevyhne. „Ne, ne a v žádném případě ne.“

„Matte, musíme přece nějaké lidi najmout. Vůbec se mi nelíbí, že odjíždíš na západ jenom se třemi lidmi. A dva z nich tam nebudou dřív než za čtyřiaadvacet hodin.“

„Já nechci jen tak někoho.“

„No, já jsem doufal, že ten kluk ze Sacramenta ti bude vyhovovat.“

„Mohli bychom si o tomhle promluvit, až dostaneme Trojkového vraha?“

Tony si povzdychl a promnul si oči. „Musím ještě projít nějaké složky – až to budu mít hotové, pošlu ti je po Ryderovi.“

Matt se znovu postavil. „Dám ti vědět, jak to dopadlo s Catherine.“

„No, pochybuju, že tě vůbec pustí dovnitř.“

„Rozmlátím jí dveře.“

4

Georgetown, Washington D.C.
20:10

Zvuk domovního zvonku ji vylekal.

Catherine se zastyděla, že se jí divoce rozbušilo srdce jen z ohlašující se návštěvy. Věděla dobře, kdo to je. Poslední dvě hodiny se snažila ignorovat Mattovo volání, ale ten chlap byl tak tvrdohlavý... Předstíral, že nechápe, co mu svým mlčením naznačuje.

Chtěla tím říct: *Nech mě sakra být.*

Tahle budova byla opravdu bezpečná. Pokud obyvatelé někoho nepustili dovnitř bzučákem, nebylo možné se sem jen tak dostat. Tedy kromě Mathiase Costy, který se kdysi kamarádil s jejím mužem Chrisem a ten mu už před lety věnoval klíč od jejich bytu. Matt tu občas přespával v pokoji pro hosty. Dokud neodešla od Chrise, vlastně ten byt skoro nevyužívali.

Tentokrát Matt jejich přátelství zneužil. Co od něj vlastně čekala? Respekt? Porozumění? Obyčejnou slušnost?

Tohle byl *Mathias Costa*. Považoval se za poloboha, kolem kterého se točí celý svět.

Naštvaně prošla obývánkem a halou a otevřela přední dveře, aby předešla tomu, že si sám odemkne.

Zrovna se k tomu chystal.

Po obličejí mu přelétl šarmantní úsměv. „Ahoj Catherine.“

Vzdychla a pustila ho dovnitř. Zabouchla za ním, a když se k němu otočila, překvapilo ji, že ji objal.

„Nedělej to,“ okřikla ho. Tělo jí ztuhlo.

Matt ji ještě víc sevřel a potom povolil objetí. Tmavýma očima ji sledoval, když kráčela do své luxusní kuchyně. Narovнала se, cítila, jak její kosti protestují. Už tam hnula moc dlouho. Nevylezla z bytu snad několik dní. Nebyla si ani zacvičit v nedalekém fitku.

Nalila si druhou sklenku vína. Mattovi nenabídla, přestože měla silné nutkání být zdvořilá a udělat to. Místo toho odložila láhev a zamířila do obývacího pokoje.

Matt si nalil sám. Ani ji to nepřekvapilo. Upíjel ze skleničky a procházel se jejím napůl zabydleným obývacím pokojem.

„Ty se nebudeš stěhovat.“

„Byt je na prodej. Má to realitka.“

„No, to je možná pravda, ale dnešní realitní trh je tak hladový po bytech, jako je tenhle, že kdybys ho opravdu chtěla prodat, byl by do rána pryč. Tys ho nabídla k prodeji už před dvěma měsíci. Ve skutečnosti odsud nechceš. Proto ty krabice tady...“

„Matte, žádnou psychoanalýzu, prosím.“

Sedl si na židli naproti ní a skleničku odložil na tácek. Matt se jí vždycky uměl dostat pod kůži, jako otravný mladší brácha. Jen to, jak se na ni díval... Jak to říct... Znervózňovalo ji to? To sotva. Spíš jí to lezlo na nervy. Frustrovalo ji, že jí nedal konečně pokoj. Zaplavila ji nostalgie a stesk po těch dobách, kdy byl život snadný a nebolel.

Oznámil jen: „Trojkový vrah zase zaútočil.“

„Četla jsem tvoje zprávy. A Tonyho.“

„Potřebuju tě.“

„Přece jsem dala výpověď.“

„Tvůj šéf ti dal volno na zotavenou.“

„To jsou kecý. Brzy si otevřu soukromou praxi.“

„To tě zničí.“

„Kvůli té práci se mi rozpadlo manželství. Přišla jsem o rodinu. Copak tebe nezajímá nic jiného než ty sám?“

Řekla to, aby ho naštvala. V jeho tváři zahlédla na okamžik jeho kubánský temperament. Ale ovládl se. Postupem času se dokázal lépe krotit.

„Catherine,“ namítl jemně, „Chris tě miluje. Lizzy taky.“

„Přestaň.“ Nehodlala s Mattem rozebírat svou rodinu.

„Do hajzlu, Catherine, ty jsi s tím začala. Chris je můj nejlepší kámoš. My oba víme, že si myslíš, že si zasloužíš trest, a proto jsi ho opustila. Rozhodl se dát ti prostor a čas, přestože jsem mu radil, aby to nedělal.“

Nelíbilo se jí, že se Chris s Mattem bavil o jejich vztahu. Asi by se na něj proto neměla zlobit – potřeboval se přece někomu svěřit. A Matt byl asi lepší volba než Chrisova sestra – která Catherine odjakživa nesnášela – nebo nějaký kolega. I tak jí to prostě z různých důvodů vadilo.

„Nemíchej se mi do života. Ničemu nerozumíš. Jsem vyřízená. Už tu práci nemůžu dělat. *Nechci ji dělat.*“

„To je blbost, Catherine. Ty jsi nejlepší psycholog, kterého FBI má. Ty jsi ta, která má schopnost a úžasné děsivou dovednost dostat se vrahům do hlavy. Jasně že to je hnus, ale zachránila jsi spoustu lidí. Nic jiného sis nikdy nepřála. Pomáhat těm, kdo to sami nezvládnou, a posílat šmejdy za mříže.“

Vadilo jí, že ji Matt tak dobře zná. Přesně z toho důvodu se mu tak dlouho vyhýbala. Kdyby jí necpal do hlavy ta svoje moudra, už by dávno samu sebe přesvědčila, že z téhle práce může v klidu, bez zaváhání odejít. No tak dobře, měl pravdu. A dobře to věděl. Její práce byla mnohem víc než jen práce. Stinná strana lidství ji fascinovala už od dětství. Ale za jakou cenu?

„Pokud se vrátím zpátky,“ pečlivě volila slova, „nevím, jestli ještě budu schopná zachránit své manželství.“

„Vždyť ses odstěhovala. Pro záchranu svého manželství děláš hovno.“

„To není fér.“

„Tys byla ta, kdo opustil Chrise a Lizzy. Mělas mu do-

volit, aby ti pomohl truchlit. Místo toho jsi všechny po Bethině vraždě od sebe odehnala.“

„Matte, ty dobře víš, že takhle jednoduchý to nebylo,“ vyjela.

Hlas mu trochu změkl. „Samozřejmě že to vím.“

A tohle bylo jádro pudla. Matt byl *jediný*, kdo věděl, že lhala FBI, lhala svému muži, lhala pod přísahou – a on ji v tom podpořil. Ani na okamžik nezaváhal. Jak to dokázal? Jak mohl to všechno, co se stalo s Beth – s jejím vrahem –, hodit tak snadno za hlavu, zatímco Catherine se užírala výčitkami?

A proto musela Chrise opustit – nedokázala žít pod jednou střechou s mužem, kterého milovala, poté co mu lhala. Milovala svou dceru, ale neuměla být dobrou mámou. Ze všeho nejvíc toužila po tom, aby se do života její dcery nedostalo to, s čím denně pracovala – ta temná stránka lidství. Bethinou vraždou se to všechno dostalo až skoro přes práh jejich domu.

„Catherine, jestli teď odejdeš od FBI kvůli vraždě tvé sestry, bude tě to pronásledovat navěky. Zastav toho vraha. Pomoz těm obětem najít spravedlnost. Kvůli tomu tady přece jsme. A jsme v tom sakra dobří.“

„Opravdu bych si přála, abys respektoval moje rozhodnutí,“ řekla.

Měla osm měsíců na to, aby se připravila na jakýkoliv argument, který by ji zavlkl zpět do těch temnot. Proto teď ani na okamžik nezaváhala, přestože měl Matt pravdu.

Neudělal sebemenší pohyb, který by naznačoval, že se chystá k odchodu. Podíval se na hodinky a Catherine bylo jasné, že ho tlačí čas. Z nějakého důvodu ji to iritovalo. Očekával, že ji přemluví během kratoučkého rozhovoru, který nacpal mezi schůzi s vedením a letiště? Zíral na ni, jako by jí viděl až do žaludku.

„Catherine, jen tentokrát.“

To ji vytočilo ještě víc. Ten jeho tón – jak si byl jistý, že když vezme *jen tenhle jediný případ*, vrátí se nadobro.

„Co ti mám říct?“ zavrčela. „Myslíš, že se obviňuju z Bethiny smrti? Máš pravdu. Sebe i *tebe*. Byla jsem hloupá. Myslela jsem si na chvílku, že ses změnil, že se ve skutečnosti dokážeš zajímat i o někoho jiného, než jsi ty sám. Myslela jsem, že bys dokázal moji nádhernou, zábavnou a chytrou sestru milovat stejně, jako jsem ji milovala já, ale nejsi toho schopen. Zlomil jsi jí srdce, Matte. Měla jsem ji varovat. Starého psa novým kouskům nenaučíš, že?“

Matt si mumlal něco pro sebe ve španělštině. Dělal to vždycky, když byl naštvaný nebo usilovně přemýšlel. „*Eres imposible. No sabes cuándo parar.*“

Ona je nemožná? Ona neví, kdy přestat?

Zvedl se ze židle, pěsti sevřené. Na chvílku si skutečně přála, aby ji praštil. Fyzická bolest by v ní utlumila tu vnitřní, která se nehojila.

Byl naštvaný, ale Catherine zřetelně viděla i jeho bolest. Chtěla ho tím, co řekla, zranit. Protože roztříštil její pečlivě vybudovanou zeď. Její slova ho hluboce zasáhla. V tu chvílku jí to bylo líto a nejraději by je vzala zpět. Matt kdysi býval její jediný opravdový přítel. Chrise všichni milovali, prostě proto, že jej nešlo nemít rád. Catherine a Chris měli přátele díky němu, ne díky ní. Ona nedokázala navazovat hluboké vztahy. Netoužila po tom. Všichni jí připadali takoví... falešní, nepřirození. Skoro neskuteční. Jako by sledovala veškeré interakce shůry.

Matt věděl, co jí běželo hlavou. Procházeli spolu policejním výcvikem. Pracovali na spoustě případů. Chris jejich přátelství respektoval. Vlastně to byl Chris, koho napadlo, aby se Matt stal kmotrem jejich Elizabeth. A i teď si byli Matt s Chrisem pořád hodně blízcí a ona stála v pozadí. Tak tomu bylo vždycky. Uvězněná vlastní osobností. Svou vlastní izolací. Sledovala zpozvzdálí, jak se svět točí bez ní.

„Tys sestavila profil toho vraha, Catherine. Potřebuju,

abys na tom se mnou dělala. Až dorazím do Spokane, pošlu ti všechno, co zjistím, hned jak se něco dozvím od místních. Pitevní zprávu, viktimologii, fotky.“

Bez reakce.

„Potřebuju tě v tomhle týmu z mnoha různých důvodů. Za prvé jsi nejlepší. Za druhé nevěřím, že bys dokázala hodit svou úspěšnou kariéru za hlavu a stát se soukromým cvokařem, pomáhat lidem přestat kouřit anebo odpustit jejich rodičům, že byli chladní mizerové. Ale hlavně proto, že vím, že chceš být doma s Chrisem a Lizzy. Ale nemůžeš tam být neustále. Je to, jako by to dobro ve tvém životě bylo příliš dobré a ty se potřebuješ ponořit do těchhle temnot, aby sis dokázala užít světla. Tahle práce ti dává přesně to, co potřebuješ.“

Matt zamířil ke dveřím, ale neodešel.

Prosím, odejdi, Matte.

Chvilí jen zírala na jeho záda, protože věděla, že má pravdu. A bylo jí líto, že mu ublížila.

„Nemusíš se mnou ani jezdit na západní pobřeží, Catherine,“ pronesl potichu, „ale potřebuju tě. Ty oběti tě potřebují. Ten vrah toho nenechá. Bude znovu zabíjet, a jestli mi nepomůžeš ho zastavit, projde mu to.“ Matt se otočil a díval se na ni. Zlost byla pryč, zůstala jen lítost.

Omluv se, Catherine. Řekni mu, že jsi to tak nemyslela.

Cítila, že chtěl ještě něco dodat, a zatoužila se dozvědět, co to bylo – tohle byl jeden z těch vzácných okamžiků, kdy nedokázala odhadnout, co si ten druhý pomyslel. Co se ten druhý chystal říct.

Matt mlčel.

Odešel.

A v tu chvíli si Catherine uvědomila, že možná ztratila svého jediného přítele.

Není to přesně to, cos chtěla?

Možná v tu chvíli, ale teď už ne.

Cítila se ztracená, rozpolcená mezi svou kariérou, manželstvím, přátelstvím.

Jediná věc, o které vůbec nepochybovala, bylo její poslání. Věděla, že je schopná dostat se vrahovi do hlavy a předvídat, co ho žene k tomu, co dělá. A kdyby se do toho pustila, mohla by Mattovi dát to, co potřebuje, aby toho chlapa dostal. A možná, jen možná, by mohla ochránit někoho dalšího před stejným utrpením, které teď sama prožívala.

5

Čtvrtek, 4. března

Liberty Lake

7:45

Matt zíral na jezero poblíž místa, kde byl ukončen život té ženy. Identifikovali ji jako Victorii Mannersovou, zdravotní sestru ze Spokane.

Bylo chladné, ale jasné ráno – přesně jako včera. Detektiv z Liberty Lake, který vedl vyšetřování vraždy, zároveň jediný detektiv, kterého místní malé policejní oddělení mělo, zavolal na oddělení vyšetřování zločinů ve Spokane, aby tu sesbírali a zpracovali důkazy. Tělo oběti bylo přepraveno do márnice ve Spokane a Matt měl v plánu sledovat pitvu a promluvit si s jejich patologem dnes ráno v devět hodin.

Ale nejdřív si chtěl projít místo činu. Chtěl si stanovit nějakou základnu a místo, odkud začne. Tedy místo, odkud zahájí vyšetřování tohoto konkrétního případu – předchozí oběti Trojkového vraha už dobře znal. Přečetl si všechny jejich složky cestou sem, včera večer. Dokonce znovu studoval psychologický profil vraha, který sestavila Catherine.

V duchu ani na okamžik nezapochyboval, že ten případ bude dělat Catherine; jejich hádku vytěsnil z hlavy. Catherinin pocit viny se pokusí vyřešit později; teď musí zastavit toho vraha.

Rozhlížel se po okolí a představoval si, jak to tu v noci asi vypadalo. Byla tma – třetího března téměř nesvítil měsíc. Proč si vrah vybral tohle místo? Proč zrovna tohle konkrétní místo u Liberty Lake? Možná je pro vraha důležité jen město, stejně jako předtím Portland a Missoula, kde došlo k předchozím šesti vraždám. Ale přesto, proč si vybral *tohle konkrétní místo* k zavraždění Victorie Mannersové? Výhodná poloha? Soukromí? Měl k tomu místu zvláštní vztah?

Vyfotil si na mobil pár záběrů, přestože věděl, že detektiv Andy Knolls pro něj chystá celou složku. Jen to, že byl venku, uprostřed lesa, poblíž tohohle úchvatného jezera – prostě na vzduchu – Mattovi hodně zlepšilo náladu. Bylo mu líp než kdykoliv od té doby, co jej nacpali do maličké kanceláře ve vedení FBI ve Washingtonu. Toužil po práci v terénu. A tenhle případ – kdyby jeho nový tým dokázal identifikovat a zatknout vraha – by jim mohl přihrát kladné body u lidí z ředitelství, kteří považovali vznik MVJ za plýtvání penězi. Matt potřeboval úspěšnou misi – čistou, solidní, rychlou akci.

Victoria Mannersová byla sedmou známou obětí Trojkového vraha. Vyšetřovatelé si předchozí vraždy spojili až po objevení šesté oběti před třemi lety – skoro na den přesně. Tehdy ten grázl rozkuchal policajta, který byl zrovna mimo službu, a zmizel. Tři roky o sobě nedal vědět.

Kvůli téhle pravidelnosti FBI varovala všechna oddělení bezpečnostních složek, aby si u obětí vražd v období kolem třetího března všímali podobných bodných ran.

Nebyli sice schopni předejít její vraždě, ale za daných okolností měli velké štěstí, že tělo Victorie Mannersové bylo nalezeno tak rychle. Díky zkušenostem, schopnostem a kompetencím místního policejního oddělení se sem Matt Costa dostal už čtyřicet hodin po objevení jejího těla. Takže teď měli reálnou šanci vraha dopadnout ještě předtím, než zaútočí na další oběť. Bohu-

žel se zdálo, že si vybírá svou kořist víceméně náhodně a podruhé vraždí během velmi krátké doby. Matt věděl, že jsou pod velkým tlakem.

Stopy, které po sobě vrah zanechal, když sjížděl na čtyřkolce ze široké běžecké stezky k jezeru, byly v rozbředlém blátě stále trochu viditelné. Všichni o vrahovi mluvili v mužském rodě, protože Catherinin předpoklad vylučoval, že by mohlo jít o ženu. V nedávné době nenapadl čerstvý sníh, a přestože vrcholky hor se ještě pyšnily běloskvoucím sněhem, ve městě již odklízeli tající břečku z poslední vánice. Místní policii se podařilo získat opravdu kvalitní otisky pneumatik té čtyřkolky. Matt požádal, aby je zaslali do laboratoří FBI, protože zatím neměl tušení, jestli tu mají kapacity na jejich rychlé prozkoumání. Ve chvíli, kdy bude stoprocentně fungovat jeho mobilní vyšetřovací jednotka, nebudou muset spoléhat na místní laboratoře. Do té doby budou muset pracovat s tím, co je k dispozici.

Šel směrem dolů podél stop pneumatik v blátě až k místu, odkud už nevedly dál. Tělo už samozřejmě odvezli. Vyšetřovatelé z místa činu odnesli vzorky hlíny a další potenciální důkazy. Bohužel nenašli nic, co by stoprocentně patřilo vrahovi. Podle detektiva Knollse byla sestra Mannersová registrovaná u agentury, která se specializovala na poskytování ošetřovatelského personálu nemocnicím. V nemocnici ve Spokane pracovala třetí týden z šesti smluvních týdnů. Směna jí končila v úterý 2. března ve 20:00. Odhlásila se ze systému ve 20:09. Nikdo nenahlásil její zmizení. Bylo jí osmadvacet, byla svobodná, neměla přítele. Nemocniční identifikační kartu měla v kapse uniformy a podle toho ji také identifikovali. Knolls přesto posléze nechal ověřit její identitu i podle otisků prstů.

Mannersová tu noc domů nedorazila – tedy soudě podle toho, že její auto nestálo před její bytovkou ne daleko centra, poblíž Gonzagovy univerzity. Nebylo ani

v nemocnici. Detektiv Knolls zaregistroval její auto do systému jako pohřešované vozidlo.

Pokud se jedná o stejného vraha, v autě Mannersové stejně nebudou žádné důkazní materiály. Mazaný hajzl to byl. Prohnaný a šílený. S jeho oběťmi ho nikdy nikdo předtím neviděl. Čtyři ženy, tři muži. Tři oběti mladší pětatřiceti let, čtyři oběti starší. Běloška, máma tří dětí na plný úvazek. Další běloška, zástupkyně ředitele střední školy. Američan japonského původu, policista. Tihle tři byli zabiti v Portlandu v Oregonu. Policista byl v tu chvíli mimo službu a je možné, že vrah ani netušil, že se jedná o muže zákona.

Catherine byla přesvědčená, že to věděl; napsala to ve své zprávě. Ale mělo to vůbec nějaký význam?

Další tři oběti neodpovídaly žádnému pravidelnému vzorci, kromě toho, že poslední byl taky policajt. První byla asijsko-americká sestřička, druhý byl černý vysokoškolský profesor, třetí bílý polda. Byli zabiti v Missoule v Montaně.

Victoria Mannersová, běloška, zdravotní sestra, první – a snad i jediná oběť v Liberty Lake ve Washingtonu. Tři různá města, žádná evidentní známka toho, že oběti měly cokoliv společného.

Matt potřeboval další kafe a aspoň dvě hodiny času, aby mohl zpracovat všechny známé detaily z místa činu a znovu si pečlivě přečíst zprávu od Catherine.

Z úvah jej vytrhl jakýsi zvuk. Zaostřil pohled směrem k běžecké stezce. Vzhledem k tomu, že tělo nalezl běžec, nepřekvapilo by ho, kdyby tu dnes ráno narazil na další sportovce. Ze svého úhlu pohledu na stezku skoro neviděl.

Pomalinku kráčel nahoru po svahu. Nejvíc ze všeho se teď nechtěl potýkat s médii. Jestli se tu ukáže nějaký reportér a bude se snažit zdokumentovat místo činu pro jakýsi pošahaný plátek, Matt bude zuřit. Uvnitř, samozřejmě. Dokázal svůj temperament extrémně dobře

kontrolovat. Tuhle schopnost si na sobě opravdu pečlivě vydřel.

Cítil, že ho někdo sleduje. Vrazi se občas vracejí na místo činu.

Ruku držel na spoušti svého glocku.

Když se dostal nahoru na svah, spatřil drobnou blondýnku v černých obtažených běžeckých legínách se zářivě zeleným proužkem po straně a sladě černé větrovce. Měla kolem pasu ledvinku a pila vodu z láhve s neoprenovým obalem. Dívala se přímo na něho. Posunul ruku tak, aby neviděla jeho zbraň. Nechtěl nikoho děsit, i když tady na západě v odlehlejších oblastech měl zbraň kdekdo.

„Snad jsem vás nevyděsil,“ omlouval se Matt. Byla první, koho na téhle stezce potkal.

„Ale ne. Andy mi pověděl, že zavolal federály. Napadlo mě, že tu budete čmuchat, tak jsem si řekla, že se tu stavím.“

„Jste od policie?“ Místní policajtko, usoudil. Civilisté většinou neříkali agentům FBI federálové.

„Kara Quinnová, LAPD.“

Quinnová. Ta svědkyně. Vypadala, jako by byla skoro ještě pod zákonem. Policajtko s mlíkem na bradě zakopla o mrtvolu?

„Matt Costa, vedoucí agent mobilní vyšetřovací jednotky.“

Zdvihla obočí. „Vedoucí agent v terénu? To jsem ještě neviděla. Každý agent, kterého jsem kdy potkala, byl čurák. Ať holka, nebo kluk.“

Nevěděl, co na to má říct. „L.A. jako Los Angeles?“

„Jo.“

„Jste daleko od domova.“

„Klišé.“

„Na dovolené?“

„Tak trochu.“

Lezlo mu na nervy, že mu zatím nedala jedinou přímou odpověď. „To vy jste našla to tělo?“

„Jo.“

Podíval se na hodinky. Pitva Mannersové měla začít až za hodinu; měl asi tak patnáct minut, než bude muset vyrazit.

„Chtěl jsem si s vámi promluvit po pitvě té ženy, ale když už jsme na sebe narazili –“ zvláštní, napadlo ho, ale neptal se jí na nic, „mohla byste mi popsat, jak jste ji našla?“

„Zastavila jsem tamhle –“ ukázala směrem dolů po stezce, „u té značky čtyři míle. Chtěla jsem se protáhnout. Pak jsem se zase rozběhla, a když jsem dorazila za roh, uviděla jsem v blátě výrazné stopy od čtyřkolky. Vedly směrem k jezeru. Nejdřív mi to nepřišlo divné, ale když jsem shlédla dolů ze svahu, všimla jsem si něčeho barevného. Svítilo to jako neon.“

„A pak?“

„Šla jsem se tam podívat, podél těch stop v blátě. Ten neon byl růžový stetoskop na krku té ženy. Byla evidentně zavražděná, rozříznutá. Vykrvácela tu.“

„To všechno dokážete říct od pohledu?“

„No, bylo tam kurva hodně krve.“

„Na nic jste nesahala?“

„Bylo jasné, že už je dávno mrtvá, usoudila jsem, že tak asi čtyři až dvanáct hodin. Nemusela jsem se namáhat s nahmatáním pulzu.“ Prohlížela si ho a její postoj i chování se maličko změnily. Tak málo, že by si toho ani nevšiml, kdyby sám nebyl zkušený detektiv.

„Na základě viditelných důkazů,“ pokračovala Quinnová, „bylo zřejmé, že vrah sem svou oběť dopravil. Nevypadalo to, že by se bránila nebo se pokoušela utéct – nebyly tu žádné stopy po lidech jako teď, kdy tu proběhlo stádo techniků a policajtů. Buď byla v bezvědomí, nebo omámená a nebránila se. Položil ji hlavou směrem k jezeru – Proč? Rituál? Vyhovovalo mu to? – a pak ji rozřízl od hrudní kosti až k pupíku.“

Její tón působil jistě. Nejdřív skoro laškovala, teď z ní hovořila kovaná policajtko.

„Jak tohle víte?“

„No, viděl jste fotky z místa činu bezprostředně potom, co jsem ji tu objevila?“

Zběžně je prohlédl, ale nezkoumal je.

„Letmo.“

„Možná to není poznat na první pohled,“ vysvětlovala, „ale podle stop vrahových bot – ani ne tak stop jako náznaků stop, protože země je tu pod tou břečkou kamenitá – stál nad jejím tělem, rozkročený, chodidla podél jejích stehen. Je to pravák – rozřízl jí břicho směrem dolů, pak nůž vytáhl a stál nad ní. Napravo od ní byla výrazná kaluž krve. Asi jak odkapávala z nože, když pozoroval, jak umírá. Tedy, tohle byl můj první dojem. Možná se mýlím.“

Z jejího hlasu bylo evidentní, že ví, že se nemýlí.

„A pak, možná proto, že oběť ještě nebyla mrtvá, nebo měl nějakou obsedantní potřebu nebo nenávistné pohnutky, ji pořezal zleva doprava ještě třikrát nebo čtyřikrát – na listech a trávě vedle ní byla spousta kapek krve. Nedá se říct, že by tu ženu přímo vykuchal – nevyjmul jí orgány, tedy pokud se ještě něco neukáže při pitvě –, ale stoprocentně si vychutnal ten svinčík, který po něm zůstal.“ Na chvíli se odmlčela a pak dodala: „Nebylo to ze vzteku nebo z vášně. V takovém případě by ji mnohonásobně pobodal, nejen několikrát pořezal. Aspoň to teda předpokládám na základě svých zkušeností.“

Prstem ukázala na sever. „Vrah potom odjel na druhou stranu, než odkud sem přijel – jel podél jezera tak daleko, jak mu to terén dovolil, a pak byl přinucen vrátit se zpátky na stezku. Pověděla jsem to Andymu – detektivu Knollsovi. Mimochodem, je to jediný detektiv, kterého Liberty Lake má. Je to dobrý polda. Pečlivý. Co se týče chytání zlodějů a vykrádačů místních chat nebo když je třeba vystopovat propuštěného kriminálního, je fajn. Ale vražda je trochu větší sousto. No, řekla jsem mu, že se ten vrah umyl v jezeře. Nemůžu to dokázat,

ale cítím, že to tak opravdu bylo. Všechno tomu odpovídá. Vrah odešel tři metry od těla, tak aby na něj stále viděl. Mezi tělem a místem, kde byla čtyřkolka zaparkovaná, byla spousta stop. Jak stopy bot, tak otisky bosých nohou. Andy si myslí, že na koupáčku je moc chladno, ale já se domnívám, že je to součást jeho rituálu. Byla ta ostatní těla také nalezena poblíž vody?“

„Nebyla.“ Zaváhal. Pak se rozhodl sdílet s touhle policajtkou trochu víc informací. Byla víc v obraze než většina nováčků, které kdy v práci potkal, a určitě byla tím nejlepším svědkem, jakého si mohli přát. „Tohle je jeho čtvrtá oběť ze sedmi, která byla nalezena venku. Jen jednu z těch předchozích obětí našli u vody – poblíž řeky Columbia v Portlandu.“

„Je mi divné, že jsem o těchhle vraždách neslyšela.“

„Vraždy v Missoule proběhly před třemi roky a v Portlandu přesně před šesti.“

Vzhlédla, jako by přemýšlela, a pak přikývla. „Pracovala jsem v utajení.“

„Jste tajná agentka?“

„Detektiv.“

„Detektiv?“

„Nemluvím snad dost jasně?“

„Promiňte.“

Usmála se, ale na jeho nevyslovené otázky neodpověděla – jak dlouho slouží u policie, jakou práci v utajení dělá, má výcvik pro vyšetřování vražd? Jestli pracuje jako detektiv, určitě je starší, než se na první pohled zdálo. Věděla, že chtěl znát její odpovědi. Bude se vyptávat dál?

Nebude. Půjde na to jinak.

„Možná to nebyl rituál, ale prostě příhodná situace,“ mínila Quinnová. „Sedm obětí?“

„To jsou jen ty, o kterých víme.“

„Myslíte, že je jich víc?“

„Raději to nevylučuju.“

„Kdy se k tomuhle dostali federálové?“

Zase váhal. Tohle byla sice interní informace, ale Quinnová byla policajtkou. I když teď oficiálně na dovolené.

Zeptala se: „Mám se vám prokázat odznakem?“

Málem přikývl, ale pak si to rozmyslel. Všechny ty informace, které jí sdělil, by si dokázala zjistit sama z jiných zdrojů, kdyby chtěla. „Před třemi lety – ale pak se vrah svým způsobem odmlčel. Teď, když je zase aktivní, snažíme se využít všechny dostupné zdroje, abychom ho zastavili.“

„Je někdo podezřelý?“

„Zatím ne – nemáme jediného svědka nebo forenzní informaci, která by se shodovala s někým v databázi.“

„Chytří vrahové jsou vzácní, ale pár inteligentů se najde.“

Nebyl si jistý, jestli tahle její poznámka patřila vrahům nebo policajtům. Pak se na něho usmála.

„Jestli ode mě budete něco potřebovat, klidně mi zavolejte. Andy vám na mě určitě předal kontakt.“

Matt přikývl, snažil se vymyslet si další otázky, protože Kara Quinnová byla jiná – zatím nedokázal říct proč. Sledoval ji pohledem, když rychlým tempem odběhla pryč.

Cestou zpět k jezeru vytáhl mobil. „Rydere, Matt Costa.“

„Ano, pane.“

„Neříkej mi pane.“

„Promiňte, pane.“

Matt obrátil oči v sloup. Měl pocit, jako by se ocitl v nějakém blbém filmu. Měl Rydera opravdu rád. Vlastně byli zatím jediní dva členové mobilní vyšetřovací jednotky. Ale ten kluk se nedokázal přenést přes formality. Ať mu Matt řekl cokoliv. Usoudil, že to v něm zbylo po tříletém drilu v armádě.

„Zjisti mi všechno, co půjde, o té svědkyni, která našla Mannersovou. Detektiv Kara Quinnová, policejní oddělení Los Angeles. Je tu na dovolené. Potřebuju ověřit její identitu, odkud pochází, výcvik, jak dlouho je u poli-

cie, co dělala předtím, jméno jejího nadřízeného. Jestli bude ochoten s tebou mluvit, promluv si s ním. Zjisti mi, jestli teď bydlí tady v oblasti, jestli tu má rodinu a tak.“

„Pracuji na tom, pane. Speciální agent Harris dorazí v šestnáct nula nula a Jim Esteban sem letí dnes večer z Dallasu.“

To bylo rychlé – Matt tu Michaela ani Jima nečekal dřív než zítra.

„A laboratoř mobilní vyšetřovací jednotky?“

„Greer na tom už pracuje, ale pravděpodobně nebude k dispozici dřív než příští týden.“

Jestli tenhle případ do příštího týdne nevyřeší, mobilní laboratoř už potřebovat nebudou.

„Budu hodný na místní a pokusím se získat přístup do jejich laborky, kdybychom to potřebovali. Musíme se snažit za každou cenu ušetřit čas a neposílat všechno do Quantica. Jsem pořád u jezera, ale za chvíli pojedou do pitevny.“

Matt ukončil hovor a zamyslel se nad tím, jak budou k čertu logisticky zvládat kriminální laboratoř mobilní vyšetřovací jednotky. U tohohle případu se tím nemusí trápit, protože stejně ještě není k dispozici, ale i kdyby měli lidi na směny, kteří by se celodenně střídali v řízení, taková laboratoř se dostane na druhé pobřeží nejdřív za tři dny a tři noci. Až budou na sto procent fungovat, MVJ nebude muset čekat celé dny na vymazlený obytnák s výbavou. Tony slíbil, že jestli bude jejich vyšetřování úspěšné, připraví se jeden takový pro každé pobřeží Spojených států. Ale co sníh? Bouře? Tyhle věci si Tony ještě do detailu nepromyslel, uvažoval Matt.

Koncept mobilní vyšetřovací jednotky byl úžasný. Jedním z důvodů, proč měla být skutečně využívána, byla vyšetřování v odlehlejších oblastech, které neměly velké forenzní kapacity. Mobilní laboratoř FBI by byla obrovským benefitem. Ale prakticky? Matt si zatím neuměl představit, jak by to mělo fungovat.

Možná by se ten obytnák dal přepravovat armádním letadlem. V tuhle chvíli si tím nemusel lámat hlavu.

Matt se podíval na hodinky. Měl před sebou asi dvacetiminutovou jízdu na západ po I-90 z Liberty Lake do Spokane. Pořád mu zbývalo pár minut na to, aby se mohl projít po okolí. Šel asi pět metrů podél břehu a bylo mu jasné, že Quinnová měla pravdu – vrah tu určitě strávil nějaký čas. Kameny byly zatlačené do vlhké hlíny, byly tam stopy, i když ani jedna nebyla dost ostrá, aby se z ní dal udělat kvalitní odlitek. Několik rostlin bylo zadupaných do země.

Proč?

Aby si umyl ruce?

Převlékl se?

Zahodil zbraň?

Ještě chvíli zíral na hladinu jezera, na tenký opar mlhy, který se nad ním vznášel, ale až ke břehu nedosáhl. Klekl si a ponořil ruku do vody.

Sakra, byla strašně studená.

Udělal si v duchu pár poznámek – Mannersová byla zabita u břehu jezera, ale voda z jezera se jejího těla vůbec nedotkla. Quinnová zpozorovala ten neonový stetoskop z asi patnáctimetrové vzdálenosti – to je dost možné, byla to zářivě růžová barva uprostřed záplavy hnědé a zelené. A ona je policajtkou, takže je vycvičená všimnout si nesrovnalostí.

Čtyřkolka byla zaparkovaná metr a půl nalevo od těla. Bylo to evidentní, protože zanechala hlubší rýhu v zemi, když vrah nastartoval a odjel. Tři metry od čtyřkolky na okraji jezera se klidně mohl věnovat očištění.

Matt šel podél stop čtyřkolky asi patnáct metrů na sever podél jezera. Pak odbočil zpět na stezku. Proč se vrah nevrátil stejnou cestou, kterou sem přijel? Zahodil něco do jezera? Byl tu poblíž někdo, s kým se vrah nechtěl setkat?

Vyrazil zpět nahoru po svahu směrem ke svému autu

a podruhé toho rána vytočil Ryderovo číslo. Zvedl to až po několikátém vyzvánění. „Promiňte, pane, mluvil jsem s –“

„Nemusíš mi nic vysvětlovat. Zavolej Jessice Torinové – má pod palcem zdejší agenturu. Vysvětlí jí, kdo jsme a co děláme v jejich revíru. Omluv se, že jsem se jí neozval osobně, protože právě hovořím s místními lidmi, nebo něco takového, aby to znělo dobře. Kdyby se ti zdálo, že není ochotná spolupracovat, brkni jejímu nadřízenému v Seattlu.“ Od včerejšího večera neměl čas vyřešit tyhle nuance. Vyšetřování zasahovalo do různých jurisdikcí. Bylo nutné se všemi komunikovat. Tony velice jasně oznámil, že je třeba být s místními zadobře – včetně poboček FBI, aby se vytvářel příznivý dojem o MVJ. Doufal, že Torinová nebude dělat potíže. Vrah určitě nebude čekat, než si spolu vyříkají zdvořilosti, a Matt také ne. „Zjisti, jestli tu mají potápěčský pátrací a záchranný tým. Jestli ne, zeptej se, koho v případě nutnosti používají a jestli jsou s nimi spokojeni. Potřebujeme potápěče. Pošlu ti souřadnice toho místa, které chci nechat prohledat.“

„Hledáme tělo, nebo důkazy?“

„Důkazy,“ odtušil Matt.

„Agent Harris je certifikovaný specialista v podvodním pátrání a záchranných akcích.“

Matt tohle věděl; zapomněl na to. Michael býval u námořnictva a díky svému výcviku měl mnoho schopností, které byly u FBI opravdu užitečné. „Potřebujeme vybavení a zázemí.“

„Dobře, pane, jdu na to.“

„Ne –“ Ale Ryder už zavěsil.

Spokane, Washington
9:05

Detektiv Andy Knolls byl vyšší než Matt skoro o deset centimetrů – a to Matta považovali za docela vysokého chlapíka. Knolls byl taky šlachovitý a hubený, měl podlouhlý obličej a světle modré oči. Při chůzi se maličko hrbil, jako by se za svou výšku od mládí trochu styděl a pokoušel se ji tak trochu skrývat.

„Konečně vidím, jaký obličej patří k vašemu hlasu,“ řekl Knolls, když si s Mattem potřásali rukou venku před márnicí.

„Právě jsem se vrátil z místa činu,“ podotkl Matt. „Potkal jsem tam tu svědkyni. Karu Quinnovou.“

Knollsův obličej se rozzářil úsměvem. „To je baba, co? Má oči jako ostříž.“

„Takže se znáte?“

„Ani ne. Tedy Liberty Lake je opravdu malé město. Znáám se s její babičkou, Emily Dorseyovou. Když u ní Kara ještě bydlela, párkrát jsme se potkali. Tehdy byla ještě dítě a já policejní zelenáč. Kara je teď u policie. Žije v Los Angeles.“

„Neřekli jste mi, že naše svědkyně je policistka.“

„To jsme asi měli. Promiňte, nenapadlo mě to, opravdu.“ Z jeho hlasu bylo patrné, že mu to až tak moc líto není.

„Našel jsem krev na kameni poblíž místa činu – vrah tam zastavil a zřejmě se myl.“

„Víte, jak je ta voda ledová, agente Costo?“

„Jsem Matt, dobře?“

„Matte, ta voda skoro mrzne. Většinou je jezero zamrzlé celou zimu, i když bruslit se tu nesmí. Je tu hodně hluboko a led je tenký. Ten chlap by musel být blázen, kdyby v tuhle dobu skočil do jezera.“

Skočit do jezera? „Neřekl jsem, že si šel zaplavat. Jen že se tam omyl.“

„Kara je přesvědčená, že tam skočil. Asi by sis měl promluvit s vedoucím forenzního oddělení ve Spokane Milesem Jordanem. V případech, jako je tenhle, nám Spokane vždycky asistuje. Jordan pečlivě ohledal místo činu. Mluvil s Karou, která poukázala na několik faktů. Nevím, jestli on ocenil její pomoc, ale já ano. Nemohli jsme si přát lepšího svědka.“

Matt se držel pořád trochu při zemi. O Quinnové zatím nic nevěděl a neznal její minulost. To, že se nachomýtla k vyšetřování tohoto případu – ještě dřív než on sám –, v něm vzbuzovalo zvědavost i podezření.

Žena v nemocniční uniformě rozrazila lítačky. „Můžete jít dovnitř a převléct se, pánové.“

V malé místnosti pro personál se převlékali do košil, kalhot, rukavic, čepic na jedno použití a do gumových bot. „Běžně se nám tu nestává, aby policisté sledovali pitvu,“ poznamenala. „Všechny pitvy zavražděných osob nebo podezřelých úmrtí dokumentujeme videonahrávkou.“

„Chápu,“ kývl Matt, „já trochu doufám, že takhle získáme představu o tom, co přesně se té ženě stalo.“

Žena se na něho podívala, jako by nikdy nevyšetřoval vraždu. „Doktor Reynolds vám poskytne plnou součinnost a my natočíme všechny testy na video,“ zopakovala. „Vaše přítomnost zde není nezbytná.“

„Pomůže mi to při utváření profilu. Doufám, že ten

zločin lépe pochopím, pokud budu sledovat pitvu oběti. Nebudu se vám tu motat.“

Zamračila se, ale pak ho společně s Knollsem uvedla do pitevny.

Doktor Reynolds se netvářil tak nepřátelsky jako jeho kolegyně. Vysvětlil, jaká jsou pravidla pitevního procesu, a pak dodal: „Poslední polda, co tu chtěl sledovat pitvu, se poblil. Nehodlám tu tolerovat žádné zvracení. Odejděte dřív, než mi to tu kontaminujete. Je to jasné?“

„Nezvracet. Beru na vědomí,“ přisvědčil Matt.

Oběť, Victoria Mannersová, už byla přichystaná. Teď, když tu její tělo leželo nahé a čisté, bylo jasné vidět, že vrah rozřízl její tělo od hrudní kosti k pupku a pak řízl ještě třikrát napříč přes břicho. Působilo to, jako by ji vykuchal. Jako by šlo o nějaký rituál. Kara Quinnová měla pravdu.

Třikrát přes břicho. Trojka je pro tohoto chlapíka hodně důležitá. Třetího března. Tři oběti s třídním odstupem. Tři roky klid a pak znovu. Tři.

Rány byly tak hluboké, že bylo nemožné, aby oběť přežila být i jedinou z nich.

Sledování pitev sice nebylo běžné pro všechny agenty FBI, ale Matt už za všechny ty roky něco zažil. Začalo to během jeho výcviku v Quanticu. Za sebe se skutečně nebál, ale Knolls vypadal trochu zeleně.

„Nepoblíj se, Knollsi,“ zašeptal mu.

„Vadilo by ti, kdybych vypadnul?“

„V pohodě. Můžeš znovu prohlédnout její osobní věci. Třeba objevíš něco, co CSI nezaregistrovali. A kdyby to šlo, zaříd' schůzku s Jordanem. Mám nějaké otázky.“

Knolls přikývl a zmizel. Matt si všiml našťavaného pohledu patoložky a mrkl na ni. Zamračila se a otočila se k doktorovi.

Patoložka zahájila natáčení celého procesu. „Nancy Waringová, senior patolog ve Zdravotnickém vyšetřova-

cím oddělení ve Spokane, asistuji hlavnímu vyšetřovateli Douglasi Reynoldsovi při pitvě Victorie Mannersové, osmadvacet let.“ Do záznamu uvedla, jakým způsobem byla Mannersová identifikována. Pohlédla na Matta. „U pitvy je také přítomen Mathias Costa, agent FBI.“

„Vedoucí agent. Jen aby bylo jasno. Můžete mi říkat Matte.“

Tony věděl, že Matt nechtěl ani nepotřeboval povýšení – Quinnová měla i v téhle věci pravdu. Jakmile agenti získají vyšší frčky, stávají se z nich kretění. Ale tahle pozice s sebou nesla jakýsi odér respektu a autority, kterou při vyšetřování často potřeboval. Patřilo k tomu i to, že měl nyní vyšší post než místní personál FBI.

Vzhledem k tomu, že Nancy Waringovou a její byrokratickou náтуру zrovna dvakrát nemusel, připadalo mu, že je tady přímo vhodné, navodit jakousi úroveň *autority* pěkně od samého začátku. Zároveň se tím dobře bavil.

Doktor Reynolds pracoval svižně a metodicky. Prováděl vnitřní i vnější ohledání těla a zároveň pokládal Mattovi různé otázky. „Vy nejste z pobočky v Seattlu?“ Kancelář ve Spokane spadala do okrsku Seattlu.

„Ne, doktore, patřím k mobilní vyšetřovací jednotce FBI.“

„O té jsem nikdy neslyšel. Je to něco jako jednotka pro získávání důkazních materiálů? S těmi jsem už párkrát pracoval.“

„Ano, je to podobné. Důkazní jednotky jsou školené ke sbírání a zpracovávání důkazů, ale nemají mnoho jiných kompetencí a pracují pouze v místních jurisdikcích. MVJ vznikla, aby pomohla při zvláštních okolnostech – jako v tomto případě –, obzvlášť v odlehlých oblastech s nedostatkem místních nebo státních bezpečnostních složek. Náš tým – abych se přiznal, stále není úplně kompletní – má širší oblast působení a tvoří jej experti ze všech odvětví kriminálního pátrání. Nejsme

limitováni ve forenzních možnostech a jsme schopni zaplatit celé vyšetřování.“ Tedy takhle by to mělo vypadat ve chvíli, kdy jejich tým získá dostatek personálu.

„Spokane přece není odlehlá oblast.“

„Tělo bylo nalezeno u Liberty Lake,“ odvětil Matt. „A myslíme si, že vražda Mannersové souvisí s několika dalšími z předchozích šesti let ve dvou dalších státech.“

„Sériový vrah,“ vydechl Reynolds.

Matt to nijak nekomentoval. Raději nechal šéfa patologie dělat svou práci.

Podle washingtonských měřítek je Spokane možná velké město, ale místní agentura měla širokou geografickou působnost a málo personálu. Matt zatím ani neměl šanci setkat se s vrchní zvláštní agentkou pobočky ve Spokane Jessicou Torinovou. V dokonalé situaci by nejdříve napochodoval do její kanceláře, aby minimalizoval možnost, že nechtěně šlápne někomu do jeho písečku, ale v tomhle případě se opravdu hrálo o čas. Matt doufal, že se s ní Ryder spojí a Torinová bude spolupracovat.

Patolog opakoval všechny zjištěné nálezy do nahrávky. Mannersová zemřela na vykrvácení ze čtyř hlubokých ran způsobených nožem. „Podle mého názoru, agente Costo, hned to první zranění bylo smrtelné. Nůž byl zabodnut tak hluboko, že proťal přední stranu žaludku. Pak pachatel vedl řez směrem dolů a proťal ostatní orgány. Na to je potřeba hodně síly a nevypadá to, že by jakkoliv zaváhal – i když při tak ničivém zranění to ani nemusí být evidentní.“

„A co ty tři příčné řezy?“

„Nebyly tak hluboké, ale i tak by byly smrtelné. Všechny břišní orgány byly více či méně poničené.“

„Je vrah pravák, nebo levák?“

„Oběť ležela při útoku na zádech. Zářezy na její pravé straně – což byla vrahova levá strana, protože k ní stál čelem – jsou hlubší než na druhé straně, kde nůž vytáhl